

DET ANDET CANNES

JØRGEN OLDENBURG RAPPORTERER OM FILM OG BEGIVENHEDER FRA DEN »UOFFICIELLE« SIDE AF CANNES

Som bekendt er Cannes Film Festivalen at ligne med et gedemarked. Det fastslås i hvert fald hvert eneste år med stor bestemthed af de danske deltagere, hvis kendskab til handelen med disse husdyr må imponere. Jeg har aldrig selv været på et gedemarked, og tøver derfor med at bruge sammenligningen, men hvis den er bare lidt holdbar, må

man vist se at komme til et sådant træf, for der må bestemt være liv og glade dage. Det er der nemlig i Cannes. Jeg tror nu ikke det er det, danskerne mener, når de hovedrystende og rosé-nippende kommenterer aktiviteterne omkring sig – de refererer snarere til en udbredt fornemmelse af uoverskuelighed, en frygt for at blive fuppet, købe den forkerte film og til gengæld gå glip af den alle andre er så begejstrede for, og, måske værst af alt, ikke at komme med til det overdådige party, hvor årets branderter i den danske lejr bliver afhentet.

For Cannes rummer jo alle muligheder. Hver enkelt kan få præcis det ud af sin tilstedeværelse, som han forestiller sig på forhånd – måske lige bortset fra den naive stakkel, som tror, han i fjorten dage skal svælge i filmkunstneriske mesterværker. Så nemt går det ikke. Men trods alle floppene, talentmisbrugene, skuffelserne og kedsomheden så viser Cannes dog også i år, at der skabes film af mennesker med ambitioner om at udvikle sig og kunstarten, mennesker der vil skabe noget ud af intet, kommunikation ud af penge, liv ud af teknologi. Man finder film på alle tænkelige kunstneriske, intellektuelle og sensuelle niveauer, og man måtte være et skarn, hvis man ikke lod sig begejstre af denne mangfoldighed. Antallet var nok i år mere imponerende end kvaliteten, der oven i købet fortrinsvis manife-

Kritikerpanelets enstemmige begejstring over Wim Wenders' film er ikke til at tage fejl af. Forunderligt nok er det første gang et af festival-bladene tager initiativ til at publicere et sådant stjernesystem

Special Jury

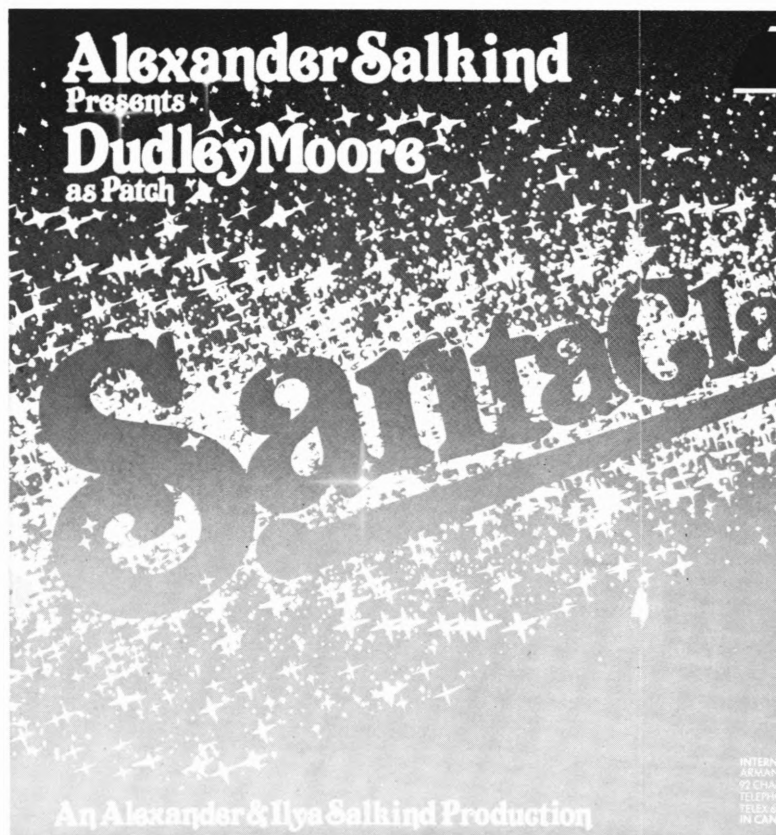
The

A SPECIAL Screen International jury of 12 top film journalists from around the world give their verdicts on all the Festival competition films... and there's a space in the final column for you to record what you think. The list will be updated day by day — so keep on reading your Screen International.

	BRAZIL JOSE CARLOS AVELLAR Journal do Brasil	DENMARK OLE MICHELSEN Danish Radio	FRANCE MICHEL PEREZ Le Matin	W. GERMANY PETER BÜCHKA Süddeutsche Zeitung	GREAT BRITAIN DEREK MALCOLM The Guardian	HOLLAND PIETER VAN LIEROP Utrechts Nieuwsblad	ITALY TULLIO KEZICH La Repubblica	JAPAN NEI KAWARABATA Yomiuri Shimbun	MEXICO TOMAS PEREZ TURRENT El Universal	PORTUGAL JOSE V. MARQUES A Capital	SPAIN DIEGO GALAN El País	USA RICHARD CORLISS Time	YOUR VERDICT
★ = Fair ★★ = Good ★★★ = Very Good A blank space means the critic was unable to see the film.													
ANOTHER COUNTRY — Marek Kanievska (GB)	★★		★★	★	★★	★★	★★	★★	★	★★★	★	★	
UN DIMANCHE A LA CAMPAGNE — Bertrand Tavernier (Fr.)	★★	★★	★★★	★★★	★★	★★★	★★★	★★	★★	★★★	★★	★★★	
THE ELEMENT OF CRIME — Lars Von Trier (Denmark)	★	★★★	★	★	★	★	★	★	★	★★	★	★★	
WHERE THE GREEN ANTS DREAM — Werner Herzog (W. Germany)	★★	★★	★	★★	★	★	★★	★	★★	★★	★	★★	
LOS SANTOS INOCENTES — Mario Camus (Spain)	★	★★★	★	★★	★★★	★★	★★	★★	★★	★	★★★	★★	
CAL — Pat O'Connor (Ireland)	★	★★	★	★	★★	★	★	★	★	★★	★	★	
JOURNEY TO CYTHERA — Theo Angelopoulos (Greece)	★★★	★	★★★	★★★	★	★	★★	★★★	★	★★★	★★★	★★	
VIGIL — Vincent Ward (New Zealand)	★	★★	★	★★	★	★	★	★★	★★	★★	★	★	
DIARY — Marta Meszaros (Hungary)	★★	★★	★★	★★	★★	★★★	★★★	★★	★★	★★★	★★	★★	
BAYAN KO — Lino Brocka (Philippines)	★	★	★★	★	★★	★	★	★★★		★★	★	★	
DAY LONGER THAN NIGHT — Lana Gogoberidze (USSR)	★	★	★	★★	★	★	★★	★	★	★★	★	★	
UNDER THE VOLCANO — John Huston (USA)	★★	★★	★	★★★	★	★★★	★★★	★★★	★★	★★★	★★	★★★	
SUCCESS IS THE BEST REVENGE — Jerzy Skolimowski (GB)	★★	★	★★	★★	★	★★	★★★	★★★	★	★	★	★	
PARIS, TEXAS — Wim Wenders (W. Ger/France)	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★	
QUILOMBO — Carlos Diegues (Brazil)	★★★	★★	★	★★		★	★	★★	★	★★	★★	★	
ENRICO IV — Marco Bellocchio (Italy)	★★		★★	★	★	★★	★★	★	★★	★	★	★★	
THE HOME AND THE WORLD — Satyajit Ray (India)	★★		★★		★★	★		★★★	★★	★★★	★★	★	
LA PIRATE — Jaques Doillon (France)	★		★★		★	★	★	★	★	★	★★		
THE BOUNTY — Roger Donaldson (USA)	★				★★★		★★	★★	★	★	★	★	

© Screen International

Der investeres enorme summer i reklame under filmfestivalen. Alexander Salkind havde igennem flere år tre flyvere til at flyve med bannere, der promoverede »Superman«. I år var det 15 fly, der fløj i formation for at skabe opmærksomhed om »Supergirl« og »Santa Claus« – to projekter, der i hvert fald i branchekredse næppe har behov for mere opmærksomhed. Men skulle der være en enkelt civilist, som ikke anede, at disse hovedværker i moderne filmproduktion var undervejs skulle denne næsten daglige halv times kunstflyvning langs stranden nok få vakt ham af sløvheden, og i hvert fald få de indviede til at konversere imponeret om reklamebudgettets omfang. »Santa Claus« og »Supergirl« figurerede også hyppigt i de uundværlige festivalblade, og nyhedsbegærlige journalister kunne om førstnævnte film meddele, at det er lykkedes Salkind at få Dudley Moore i rollen som Patch – en pseudonyhed af Hollywoodsk format, eftersom ikke en djævel aner, hvem Patch er, og hvilken rolle han spiller i Julemandens liv, og om det følgelig er en rolle, man tør tiltro Dudley Moores egenartede talent mulighed for at udfylde tilfredsstillende.

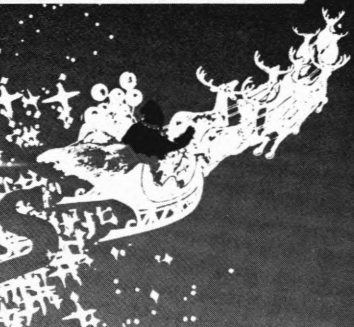
sterede sig i konkurrence-filmene – i hvert fald, hvis jeg skal dømme ud fra mine egne erfaringer.

Men selvfølgelig kunne man finde gode film andre steder. Den franske instruktørsammenslutnings forevisningsrække, »La Quinzaine des réalisateurs« har rygte for at være en vennernes fest, hvor private forbindelser snarere end kunstneriske værdier har givet adgang for mildt sagt dårlige film, der aldrig burde være vist andre steder end i instruktørens mors køkken. Men i år var der også et par udmærkede film iblandt. Stephen Frears, som de mest leksikale af læserne vil huske som instruktøren af den underfundige detektivhistorie, »Gumshoe« og nogle særdeles personlige tv-film, har med den nye engelske produktionsivrige tv-station Channel Four som sikkerhedsnet lavet en fængslende beskrivelse af et psykologisk magtspil imellem en gammel gangster, der har angivet sine kammerater for selv at slippe for straf, men som nu, flere år efter, opspores i Spanien, kidnappes og puttes i en bil for at blive fragtet til Paris og den definitive konfrontation med de mænd, han forråbte. Frears får med denne »The Hit« bekræftet indtrykket af ham som en fantasifuld og psykologisk lydhor instruktør. Det samme gælder i endnu højere grad for Marisa Silver (debuterende datter af Joan Micklin »Hester Street« Silver). Hun fortæller i »Old Enough« en meget rørende, men også fint cool beretning om det venskab, som noget hakkende udvikler sig imellem to piger i New York. Den yngste af dem (snart elleve trekvart som hun siger) kommer fra den intellektuelle overklasse. Hun er begavet og kan konversere om lidt af hvert, men ved til gengæld intet om det liv, hendes lidt ældre veninde fra viceværtsfamilien i den lavere middelklasse bare kan på rygmarven. Miljøforskellen virker her som den magnet, der gensidigt tiltrækker pigerne, og Marisa Silver virker lige sikker i atmosfæreindfangningen

Ingen kan tvivle om at hele filmsystemet er ved at ændre sig. Produktionssystemer er lagt om, biografernes antal er svindende, forbruget har ændret karakter, filmene ligner mildt sagt ikke de stuerene produkter, der en gang var MGMs stolthed. Gamle sandheder. Men alligevel føles det lidt mærkeligt at produktionsselskabet Cannon, der ikke eksisterede for fem år siden, nu simpelthen er verdens største, med et output, der overgår et hvilket som helst af de gode gamle, velrenommerede navne: Paramount, MGM, United Artists, Columbia, Fox o.s.v. Menahem Golan og Yoram Globus skabte sig deres position med sriben af israelske teen-agefilm, The Lemon Popsicle-cyklus, og man må i det hele taget sige, at det ikke ligefrem er prestige-produktioner, der karakteriserer deres indsats. Men tæft og energi kan man ikke frakende dem, og efter at residensen blev forlagt fra Israel til USA er Cannon altså blevet det firma, der frem for noget kan levere stene for brød, billigt arbejde fremfor kunstneriske produktioner. Det er undertiden gode navne, der figurerer på credits, som Katharine Hepburn og Nick Nolte i en Anthony Harvey-film, »The Ultimate Solution of Grace Quigley« – men Cannons stil fornægter sig ikke: på et af filmens stills ses vor gamle veninde ømt knugende en mægtig pistol med lyd-dæmper!

Cannon gav festivalens største selskab, og vandt givetvis ved denne lejlighed masser af venner, indflydelse og fremgang. Må de bruge det hele til lidt mere end den række af spekulationsfilm, der hidtil er blevet forbundet med deres navn.

PRODUCTION FOR CHRISTMAS 1985

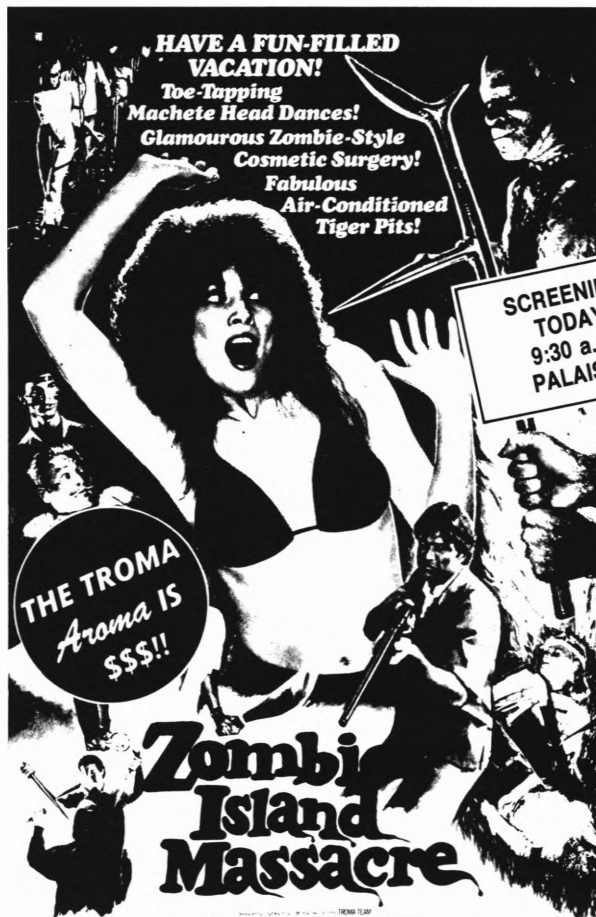

THE
OVIE

SAUKIND PRESENTS
DORIS COE PATCH
ALIS THE HOPE
DAVID AND LESLIE NEWMAN SCREENPLAY BY DAVID NEWMAN
BY ILYA SAUKIND AND PIERRE SPENGLER
BY JEANNOT SZWARC

ALL OTHER MEDIA
C/MAR K. K. MARCZYN, SALERNO AG
GANDOL 341 FL. 9492 SALZESBURG/BOCHTENSTEIN
TELEPHONE (036) 41 0 21 (INTERNATIONAL TELEPHONE CODE 41)
TELEX 77703 SAUKO
IN CANNES STAND NO. 08 05 OR AT HOTEL MAJESTIC

DESIGN COPYRIGHT © CALASH COMMUNICATIONS

DAVID BROADNAX MICHAEL MALCROZ UMBERTO DALES PRODUCE ZOMBIE ISLAND MASSACRE
CASTING: DAVID BROADNAX MICHAEL MALCROZ UMBERTO DALES
EDITED BY JOHN N. CARTER
SCREENPLAY BY LESLIE NEWMAN AND ILYA SAUKIND
DIRECTED BY JOHN N. CARTER

Praktiske forhold bevirker, at man ikke altid får set alle de film i Cannes, man egentlig gerne ville have oplevet. En nærlæsning af denne annonce synes at vise, at »Zombi Island Massacre« kunne have været den film, der fortrængte alle andre fra horisonten. Ingen af de mere anerkendte film rummede i hvert fald den attraktion, der består i »toe-tapping Machete Head Dancers«. Virkeligt gode, virkeligt dårlige film er en mangelvare, og når jeg tænker på, at jeg vist slæbte mig igennem Marta Meszaros koksgrå »Naplo« (Dagbog), mens zombierne stæppede i et tilstødende screeningrum, kan jeg godt ærgre mig.

som i den diskrete og charmerende blottlægning af følelsernes spil.

På markedet var der mulighed for at se cubaneren Tomas Gutierrez Aleas nyeste film »Hasta cierto punto« (Til en vis grænse). Filmen er ufuldbæren, fører ikke sit tema om machismo ordentligt igennem, og har nogle underlige overgange, men alligevel står den som den mest vellykkede film fra Cuba, jeg har set i årevis. Alea har ifølge Variety haft vanskeligheder med censuren, og filmen var da heller ikke mere end 72 minutter lang, men den torso, der står tilbage, og som er en kærlighedshistorie imellem en havnearbejderske og en manuskriptforfatter har til gengæld en glød og en ægthed og en kompleksitet, man også forbinder med Aleas fremragende tidligere film »Minder fra underudviklingen«.

Rollen som tjeneren med kapitalistdrømmen i Claude Sautets »Garçon!« må være skræddersyet til Yves Montand, der i hvert fald gjorde rollen med stor indlevelse og en charme, der – fuldt bevidst – kunne virke lidt for bevidst. Sautets sædeskildringer af livet i middelklassen med mangeårige venskaber, hurtige affærer, uventet solidaritet og en rodfæstet tolerance over for vennernes og måske især sine egne svage sider er formidabelt dygtigt gjort, glimrende spillet, yderst professionelt instrueret, meget underholdende at sidde igennem – og forbløffende og måske uretfærdigt hurtigt glemt igen. Jeg beundrer Sautet mere end jeg holder af hans film, der ville være mesterværker, hvis de også rummede lidt spontan charme. Er man utaknemmelig i forhold

CANNON'S 5th ANNIVERSARY MIDNIGHT PARTY !

URGENT MESSAGE TO ALL OUR FRIENDS IN THE
FILM COMMUNITY

Friends of Cannon at the majors and independents,
buyers and sellers and the press.

Due to the unprecedented administrative pressure,
we may have missed giving you your invitation.

Please come and pick up or send for your invitation
from Ms Priscilla Macdonald or Ms Liz Mackiewicz
at Cannon's Office, Carlton Hotel, suite 241

Member of the Joram Globus

P.S. Friends - do not miss the party of all parties !
(Black tie) New Casino of the new Palais
Saturday 19 th May, 11:00 p.m.

By personal invitations only
We want to blow some of our profits on the
staggering success of Breakdance.

ANY PROBLEMS - CALL US
CARLTON. Tel. : 68.91.68. Suite 241
PALAIS. Tel. : 68.19.87 or 68.20.47

Rank Film Laboratories stod for nogle af festivalens lækreste reklamer, som denne, der præcist beskriver mange deltageres fornemmelse af tappert at holde traditionerne for elegance og velværd i live selv om regnen gjorde denne 37. konkurrence til den fugtigste nogen sinde. Men drømmen om Cannes som den filminteresseredes Paradis på denne side af døden, skal nok overleve.

til en film, der dog rummer så mange kvaliteter? Sikkert.

Et af de forhold, der kan gøre Cannes til en interessant begivenhed, er det at man her kan få mulighed for at komme lidt nærmere på et enkelt lands filmproduktion. De nationale filminstitutter, der efterhånden findes i de fleste lande, sørger for visninger af den årlige produktion, enten – som for de skandinaviske films vedkommende – som helhed, eller et kvalitetspræget udsnit. Det var en sådan manøvre fra The Australian Film Commissions side, der for nogle år siden gjorde australsk film til det, alle talte om og som alle interesserede sig for. Australierne opretholder traditionen, men den goodwill, tidligere års screeninger har skabt, syntes i fare i år, hvor den ene dyrt opsatte trivialitet fulgte efter den anden. Efter det nationale og internationale gennembrud for nogle år siden, hvor en række nye instruktørtalenter manifesterede sig nogenlunde samtidigt, synes den spontane energi at være brugt op. Instruktørerne er spredt, de bedste af dem opsuget af den internationale produktion og tilbage er blevet en række film, hvis eneste fællestrek synes at være rigelige budgetter til kostumer, dekorationer og statister. De australske film ser dyre ud – men spændende er de ikke længere.

Til gengæld synes Spanien at fortjene bredere opmærksomhed, end der hidtil er blevet dette land til del på filmfronten. Carlos Saura er nok det eneste navn, der er velkendt for danske biografgængere og tv-seere, men han har kolleger, der er næsten lige så gode, og i hvert fald demonstrerede de spanske film, der blev vist i Cannes megen professionalisme i produktionen og stor iderigdom, hvad angår emner og stil. Foruden Camus' »Los santos inocentes« der var med i konkurrencen, og som var et engageret skridt frem i forhold til hans lidt tørre Berlin-bidrag i 1983, »La Colmena« (Bikuben) kunne man bl.a. se en ny film af Manuel Gutierrez (Dæmonernes have) Aragon, »Feroz« (Vild), en besynderlig allegori om en mand, der forvandles til en bjørn, og som nu må forsøge at forbinde sin dyreskikkelse med en almindelig menneskelig tilværelse. Jeg tolker den som en fabel, der i lighed med så utroligt mange andre af de nyere spanske film beskæftiger sig med landets historie i de seneste år, og hvor det unge demokrati altså her fremstilles metaforisk i en bjørns lignelse. Jeg synes ikke, filmen helt klarede skiftene fra patos til absurd komedie, men ambitionerne og filmen som helhed var i hvert fald tiltalende anderledes end flertallet af de film man ser – også ved en festival. For det var i virkeligheden en af skuffelserne i år, at udtrykkene gennemgående var så konventionelle, historierne så gammelmekende, kunsten så traditionel. Også i Cannes mærkes det, at 1980'erne tilsyneladende ikke skal være de dristige films tiår.

LUBITSCH